

BOGOLJU B

V TUJINI

Štev. 18., Leto II. VERSKI TEDNIK

Nedelja, 2. novembra 1947.

PRESREČNI DOM

Slovenski fant je prišel z dežele v tabornišče na obisk. Vesel je bil, da je po dolgih mesecih spet med domačimi ljudmi, ki imajo iste nazore, podobne težave, žive v enako negotovem položaju. Tu se počutiš bolj doma kot na deželi, pa čeprav si med Korošci. Željan je bil novic o domačih ljudeh in domačih razmerah. Slišal je vesele, slišal žalostne novice. Postal je otožen. Pa ga vpraša dekle - begunka iz domače vasi: "Zakaj si tako tih?" - "Spomnil sem se matere. Doma molijo

zame, da se ne bi po svetu izgubil. Vem, da vsak večer prebirajo jagode rožnega venca s krvavečim srcem ob misli name. Ko bi mati vedeli, v kakih razmerah živim, bi zame še bolj trepetali. Hvala Bogu, da ne vedo! Saj pri vojakihi sem marsikaj videl. A tam nisem pričakoval boljšega. A na deželi, med ljudmi, ki hočejo biti še kristjani, tu in tam stopijo še v cerkve ob nedeljah, pa je tako razrvano življenje. Civilni zakoni, ločitev žene od moža, ponočevanje, prosto obnašanje deklet in fantov in tudi otrok, ples, razpore in tako dalje. Ob tem, kar sem že tu videl in še več, kar sem slišal, bi moral izgubiti vso vero in bi jo tudi, če me ne bi misel na mater spominjala naukov in običajev domače hiše. Nek fant - tudi begunec mi je rekel: "Saj ni vredno misliti in delati za drugo kot za trenutno veselje. Privošči si, kar si moreš. Če drugi uživajo, zakaj ne bi tudi ti. Dobodi si dekle in se razveseljuj z njo, dokler moreš. Nespameten tisti, ki čaka veselja po smrti. Posmrtno veselje pusti stanim ženskam! - Takih navodil se velika večina drži. Če ne bi matere imel, ki toliko moli zame, Bog ve, kaj bi že bilo z menoj." Tako slovenski fant!

Težki časi prinašajo polno nevarnosti za pošteno življenje. Kristus je napovedal čas, ki bi tudi izvoljene premotili, če bi bilo mogoče. Morda so naši časi podobni od Kristusa napovedanim časom?

Ali res živimo samo za teh par trenutkov, ki jih proživljamo na zemlji? Ali je res ves smisel našega življenja na tej zemlji? Ali je res nespameten tisti, ki upa in pričakuje lepšega in boljšega življenja po smrti? Praznik vseh svetnikov nam govori drugače, kakor govori Bogu odtujeni svet: Vredno je misliti, živeti in trpeti za nebesa!

N e b e s a s o. Sv. Janez opisuje lepoto in srečo nebes: "Videl sem sveto mesto, novi Jeruzalem, priti z neba od Boga, pri-

pravljeno kakor nevesta, ozaljšano za svojega ženina." V nebesih bo "Bog sam med njimi; in obrisal bo vse solze z oči in smrti ne bo več; tudi ne bo več ne žalovanja ne vpitja ne bolečine, zakaj, kar je bilo prej, je minilo. Mesto ne potrebuje ne sonca ne meseca, da bi mu svetila; kajti božje veličastvo ga je razsvetlilo in njegov svetilnik je Jagnje...Njegova vrata se podnevi ne zapro, kajti noči tam ne bo. Nobenega prekletstva ne bo več; in prestol božji in Jagnjetov bo v njem in njegovi služabniki mu bodo služili; in gledali bodo njegovo obličje in njegovo ime bo na njih čelih. In noči ne bo več in ne bodo potrebovali luči svetilke in ne sončne luči."

Sv. Janez opisuje srečne prebivalce nebes: "Videl sem veliko množico, ki je nihče ni mogel prešteti, iz vseh narodov in rodov in ljudstev in jezikov; stali so pred prestolom in pred Jagnjetom, oblečeni v bela oblačila in s palmami v rokah. To so tisti, ki so prišli iz velike bridkosti ter oprali svoja oblačila in jih očistili s krvjo Jagnjetovo. Ne bodo več lačni ne žejni, tudi sonce jih ne bo peklo ne druga vročina. Bog bo obrisal vse solze z njih oči. (Raz. 21,22,7,)." "

Za srečo smo ustvarjeni. Nikjer tu stalnega veselja ni. Ni ga na zabavah, ne na plesiščih, ne v domovini, ne v tujini. Povsod, kamor begaš za popolno srečo, se ti odmika in nikjer je ne moreš dobiti. Iščemo kraja, kjer ne bo begunstva, kjer ne bo hrepenenja po domovini, kjer ne bo hrepenenja po družini. Hrepenimo s solzami v očeh, da bi enkrat mogli govoriti z materjo, ki doma joka za nami. Željno čakamo trenutka, da bi objel otroke, ki vsak večer molijo za očeta, ki je tam daleč za gorami. Nestrpno čakaš trenutka, da boš mogel materi in očetu seči v roke in z nepopisnim veseljem povedati, da si se vrnil iz tujine tak, kakršen si odšel in še boljše. - Koliko želja! Koliko hrepenenja! Ne vemo, kdaj bo na zemlji to uresničeno. Vemo pa, da je lahko uresničeno v večnosti, na kraju neskalskega veselja. Tam ne bo solza, ne ločitve, ne hrepenenja, ne strahu, ne žeje, ne lakote, ne izgnanstva, ne begunstva! Tam bomo doma, vekomaj doma!

Ali je vredno živeti za tak cilj? Vredno je živeti in vredno je tudi trpeti!

Že tretjič obhajamo praznik vseh svetnikov v tujini. Morda prav zato, da bi lažje in gotoveje hrepeneli po večni domovini! Ali nas bodo letošnji vsi sveti utrdili v veseli zavesti, da smo vsak dan bližje večnim nebesom? Ali smo podobni onemu, ki govori: "Saj ni vredno misliti in živeti za posmrtno življenje?" Ali smo podobni onemu fantu, ki je kljub razočaranjem in slabi okolici rekel: "Nele sa so in vanje moram priti"?

ALI SLIŠITE?

Če druge dni ne, vsaj v teh dneh poskušajte poslušati klice iz vic! Nepregledna množica jih je, ki dvigajo roke iz plamenov, ki jih žgo. Nič si ne morejo pomagati. Niti za sekundo si trpljenja ne morejo prikrajšati, niti za mrvico si ga olajšati. Med njimi so morda duše, katerim si dolžan največjo hvaležnost in ljubezen. Duše ljudi, katerim si obetal, da jih nikdar ne boš pozabil. Kako pa je danes? Se še spomniš, da so živeli nekoč, da so bili tvoji prijatelji in dobrotniki. Morda se ti še srce stisne od žalosti in orosi oko. Da bi se pa spomnil, da jim je treba skrajšati in olajšati trpljenje, pa ne. Taka ljubezen in zvestoba je bila samo v besedah, v resnici pa ne. Če bi bila resnična, bi segala preko groba in se izkazala v strašni nesreči, v trpljenju, kjer si duša sama ne more nič pomagati, nam pa je to mogoče in še celo ne pretežko.

Morda je prav to vzrok, da tako radi pozabljamo na pomoč dušam v vicah, ker je to tako enostavno in lahko.

Ze vsako delo, ki ga vršiš udano, z ljubeznijo in natančnostjo Bogu v čast, je lahko pomoč dušam v vicah, če ga zanje daruješ. Prav tako vsaka molitev, sv. maša, zakramenti, trpljenje in žrtve, ki nam jih prinaša vsak dan. Cele gore prilik dela za duše v vicah imamo. Ali ne bomo tudi od tega enkrat dajali odgovor. "Lačen sem bil, žejen sem bil itd., ti si imel polne roke sredstev in prilike, pa se me nisi usmilil. Kaj bo, če se nas v podobni priliki nihče ne bo spomnil. "Saj dam za maše" bo kdo rekel. Res je, neskončno vrednost ima sv. maša. Kaj pa, če Bog za to ali drugo dušo terja kakšno osebno žrtev. Da se sam potrudíš za kakšno molitev, sam čemu odrečeš, kaj potipiš za duše v vicah, pa tega nočeš.

Pri Bogu iščemo usmiljenja v svojem trpljenju in nesreči. Prav je to. Samo pokazati moramo, da božje usmiljenje zaslužimo, da smo ga vredni. Jezus je rekel: Bodite usmiljeni, da boste usmiljenje dosegli. S kakršno mero boste merili, s tako se vam bo odmerilo. Duše v vicah trpe neprimerno večje in hujše trpljenje, pa smo tako brezčutni do njih. Bog bo pa meril svoje usmiljenje do nas z mero našega usmiljenja do duš v vicah. Tudi tukaj je ena in sicer prav gotova in sigurna pot do naše rešitve iz trpljenja - pomoč dušam v vicah. Saj znajo te duše biti hvaležne. Bog sam bo vračal naše usmiljenje do njih z bogatimi obrestmi, pa še duše, ki bodo na našo prošnjo rešene, bodo močno tikale za usmiljenje na božje Srce. Zato molimo, trpimo, žrtvujemo in premagujemo se, darujmo svete zakramente, svete maše in odpustke dušam v vicah v pomoč!

RAZMISLIJANJE OB DALJNJIH RAZTRESENIH GROBOVIH

V duhu stojimo na vaših grobovih in mislimo na vaše duše. Zelimo vam večni mir. Upamo, da ste ga dosegli vi, ki vas je mučilo življenje in pričanje.

Vi naši starši, ki ste imeli udelane roke, od skrbi zgubano čelo, oči polne skrbi in večkrat tudi solza za nas otroke - da smo mogli mi brezskrbno živeti.

Vi naši voditelji, duhovni in učitelji, gospodarji in politiki, ki ste morali prežgodaj omahniti v grob, predno ste izrekli zadnjo besedo in pokazali varno smer. Zadnja beseda, poslednji kašipot nam je vaša smrt in grob - morda celo oskrunjen sredi božje njive, kjer naj bi vsaj pepel našel svoj mir...

In kaj naj rečemo ob misli na vas, naš cvet in up, ki je moral biti tako neusmiljeno poteptan. Seme ste za novo rast, ki nam vzklja ob času, ki ga je določil Gospod!

Morda na vaših grobovih ne bo ne luči ne rož. Nič zato; časi so tako veliki, da si ob tem ne bomo mučili srca. Nekaj pa vam vendar moramo pokloniti te dni, ko je prišel vaš spomin na okoli - dan vseh svetih in trpečih. Ubogi smo in bogati. Naše misli bodo danes pri vas in pri Bogu: v Njem smo združeni. Svoje molitve vam darujemo, svoje žrtve - zunanje in notranje - vam poklanjamo, če so morda potrebne, da dobite mir. Neštetokrat bodo ob vašem spominu duhovniki povzdignili nedolžno Jagnje - žrtev za spravo med Bogom in svetom. Naj bi vam ta žrtev bila zveličavna.

Naj bi spomin na vas prinesel razsvetljenje in tolažbo tudi nam. Včasih bi se človek vprašal: kaj je težje - ali počivati v grobu ali po tem svetu romati? Premnoge izmed vas si je Bog izbral za mučence, mi naj bi bili Njegovi zvesti spoznavalci. Upamo in vemo, da uživate Boga: posredujte za nas, da se skrajša naša begunska pot - naj se vinemo na domove in - vaše grobove; dokler pa v tujini živimo, naj ravnamo in hodimo tako, da ne zabrišemo vašega svetlega spomina; naj bi bili vseskozi vredni otroci, bratje in sestre svetnikov. Naj bomo ena lepa božja družina vsi, ki živimo v občestvu svetnikov!

NE ODNEHAJMO...

(K prvemu petku v novembru).

V letu 1941., ko se je nad našo domovino začelo zgrinjati najhujše gorje, je naš nadpastir pozval naš narod, naj začne v mesecu septembru z zadostilno pobožnostjo devetih prvih petkov. Hotel je, da cel narod božjemu Srcu zadošča za grehe, ki jih je narod storil v preteklosti in jih še ponavlja, hotel, da bi narod prav po tej pobožnosti prenovljen vstal in zaslužil božje usmiljenje. Od tedaj do danes je poteklo osemkrat devet prvih petkov. S prvim petkom v letošnjem novembru začnemo deveto vrsto. Dolgo nas preskuša Bog, dolgo božje Srce preizkuša ali bomo ostali stano-vitni v zadoščevanju in ljubezni do Njega. Pa ne odnehajmo, začnimo še z večjo vnemo,

še bolj zadoščujmo, še bolj molimo, še več žrtev vzemimo prosto-voljno in z ljubeznijo nase.

Zavedajmo se ne velike resnice; nič ne bo zastonj, če bomo vztrajali. Vse bo nekoč bogato poplačano, tako bogato, kot zna plačevati samo neskončna dobrota božja. Če pa opešamo in malodušno odnehamo v mislih, da nas Bog ne mara uslišati, da se ne spleča, bomo storili podoben greh, kot ga je očitala pobožna Judita Judom: Kdo ste vi, ki skušate odpoda? Bog sam je tisti, ki sme določati, koliko zadoščevanja in molitve je potrebno, da se nas usmili in ne mi. In komu v škodo bomo odnehali? Srce božje nas ne rabi; mi rabi-mo Njega in brez Njega in Njegovega usmiljenja bomo propadli. Zato ne opešajmo. Kako žalostno bi bilo, ko bi v zadnjem trenutku podle-gli malodušnosti in obupali. Le še z večjim zaupanjem in z večjo vero se oklenimo te rešilne pobožnosti. Danes jasno lahko vidimo resnico katere smo se do sedaj otepali: na svetu nimamo nobenega prijatelja, le Bog je naš edini in zvesti prijatelj. Nič ne nas ne bo rešil, samo On nas bo, če bomo storili svojo dolžnost.

Bomo pa takoj v začetku te devete vrste prvih petkov po-stavljeni pred preizkušnjo. Prvi petek bo po praznikih. Ali bomo

vztrajali v dobrem, da bomo kljub temu še na prvi petek prejeli zadostilno sveto obhajilo? Ali pa bomo rekli, da se ne izplača t. li-ko časa se potruditi. Vztrajajmo, z novo silo pojdemo na delo. Pri-govarjajmo, navdušujmo tudi druge, da bomo vsi kot eden s sklenje-nimi rokami še vse bolj goreče prosili: Srce Jezusovo, usmili se nas, usmili se zaslepljenih naših bratov in sestra in naše uboge domovine!

Prav praznik vseh svetnikov naj nam bo v tem pobuda. Nihče od teh, ki se danes veselo v nebesih svoje neizrekljive sre-če in zmage, ne bi bil tega deležen, če ne bi bil vztrajal, kljub težkočam, kljub temu, da se je zdelo, da ga Bog ne sliši. Trkali so na božje Srce, dokler se ni odprlo v vsem bogastvu. Vztrajajmo, trkajmo tudi mi, dokler ne bo v vsej dobroti tudi za nas na stezaj odprto.

IZ MOLITVENIKA

STARE IN NOVE ZEVEZE - KNJIGA PSALMOV.

Psalm 15.

(Bog kot najvišje dobro - vir vstajenja in večnega življenja)

Očuvaj me, o Bog, zakaj k Tebi se zatekam,
govorim Gospodu: "Moj Gospod si Ti; brez Tebe mi ni dobro."
Do svetih, ki so na njegovi zemlji,
mi je dal tako čudovito ljubezen v srce!
Sami si množijo bolečino vsi, ki časte tuje bogove.
Njim na čast ne bom prelivaval krvi,
njihova imena ne bodo prišla na moje ustnice.
Gospod je moja dediščina in sreča;
Ti imaš v rokah mojo usodo.
Prel po mi je izpadlo žrebanje;
moja dediščina mi je nad vse vseč. -

Hvalim Gospoda, ker mi daje spoznanje,
da me celo ponoči opominja srce.
Gospoda si vedno stavljam pred oči;
na desnici moji je, ne bom omahnil.
Zato se veseli moje srce in raduje duša,
tudi moje telo bo varno počivalo.
Zakaj moje duše ne boš pustil pod zemljo,
ne boš dovolil, da bi tvoj sveti razpadel.
Pokazal mi boš stezo v življenje,
v neizmerno veselje, ki je pri Tebi,
v radosti, ki na tvoji desnici cvete na veke.

ŽIVLJENJE BOŽJH OTROK

Ime imaš, da živiš pa si mrtev. (Raz 3, 1)

Milost božjo smo prejeli zato, da jo množimo in da v njej rastemo. Ako hočemo v njej rasti, je treba v prvi vrsti pa-ziti, da je ne zgužimo. Največja ovira rasti božje v nas je smrtni greh. Kar je smrt za telo, to je smrtni greh za dušo.

Da je greh smrten, morajo biti izpolnjeni trije pogoji:

A) Prekršitev božje postave v važni stvari,

B) To stvar moramo spoznati za važno v trenutku, ko gre-

Šimo.

C) Popolna privolit v volje.

Ako niso izpolnjeni vsi trije pogoji, greh ni smrten.

V zadnji knjigi sv. pisma, v skrivnem Razodetju, beremo:

"Ima imaš, da živiš, pa si mrtev." (Raz 3,1.) Strašne besede! Živ mrlič! Koliko živih mrličev hodi danes po svetu! Koliko kristjanov, ki so bili prerajeni v božje otroke, uničuje v sebi božje življenje: živijo, pa so mrtvi.

Mrliča se vse boji. Kadar kdo umrje, se ga vse izogiblje. Se tisti, ki jim je bil pokojni drag, se ga navadno ne upajo dotikati. Narava začne svoje uničevalno delo. V mrtvem telesu se razvijajo bacili, ki so smrtno nevarni za okolico. Zato mrliča kmalu zgrebejo v zemljo. Kdor je v smrtnem grehu, je mrtev, v njem ni božjega življenja. Ta človek je nevaren za okolico.. Ne razkraja le sebe, temveč ogroža tudi okolico. Kdor je padel v smrtni greh, se je v njem nekaj bistvenega spremenilo. Čim dalje ostane mrtev, tem več strupa je v njem. In ta strup se razširja tudi na okolico, jo ogroža in največkrat tudi uničuje. Greh je torej socialni zločin.

"Kdor nima božjega Sina, nima življenja" (I Jan 5, 12).

Kdor nima v sebi po posvečujoči milosti božji v sebi Kristusa, nima božjega življenja, je mrtev.

Smrtni greh je bistvena ovira združitve z Bogom, ker nasprotuje božji ljubezni. Ko človek naredi smrtni greh, se sam premišljeno obrne od Boga, svojega cilja: Boga zavrže in uniči zvezo z Njim.

Smrtni greh je z ozirom na Boga Očeta velik zločin, ker razodeva veliko nevhvaležnost.

Smrtni greh pretrga vezi med otrokom in nebeškim Očetom. Po posvečujoči milosti smo božji otroci. Bog nas je odločil za večno življenje. Da bi ga dosegli, nas je pri krstu oprostil izvirnega greha. In za kratek trenutek zemeljskega uživanja, praznega in nepopolnega veselja, zavržemo večno življenje.

Se več! Ko smo se prostovoljno odločili za smrtni greh, smo se osločili za zaničevanje božjih popolnosti in božjih pravic. Uprli smo se božji modrosti in se povzdignili nad njo. Zavrgli smo božjo svetost, namesto, da bi ji dali dolžno čast. Uprli smo se božji vsemočnosti, kateri smo dolžni spoštovanje in pokorščino.

Vse to je združeno s smrtnim grehom. Za vse to smo se svobodno odločili, čeprav tega nismo hoteli. Mi namreč od smrtnega greha ne moremo ločiti posledic. Zapustili smo Boga, pretrgali zvezo z Očetom, zavrgli božje otroštvo. Nehvaležni otroci smo, iz svojih duš smo izgnali Očeta, ki nas ljubi.

BRATOM IN SESTRAM RAZPRŠENIM PO TUJINI

... a n j a .

(Zaostalost v verskem pouku).

"Besede mičejo, zgledi vlečejo!" Begunci, ki smo raztreseni po deželi, imamo deloma boljše pogoje za zunanje, telesno življenje, za duhovno življenje pa je tu in tam več nevarnosti kot v taborišču. Človek je tukaj bolj sam sebi prepuščen in vplivom okolice, ki so večkrat prav slabi. K površnosti in mlačnosti smo ljudje nagnjeni sami po sebi in zgled drugih je prav nalezljiv. Ko pa se začne človek zanemarjati, gre z njim vedno bolj navzdol.

"Česar ne poznamo, tega si ne želimo." Slabo versko življenje izhaja tudi in ne najmanj od tod, ker ljudje svoje vere ne

poznajo, vsaj dovolj in pravilno ne. Povsod so bila zadnja leta težka za verski pouk, tukaj pa še posebno: mladina - v šoli in doma - pa tudi odrasli v vojski so vsrkavali vase nauke, ki so naukom Kristusove Cerkve naravnost nasprotni. Zato se ne smemo preveč čuditi verski mlačnosti in brezbržnosti, ki jo morda opazujemo: tu in tam je treba reči: še čudno, da ni slabše.

Skrbimo za svoje versko znanje. Vera je iz poslušanja - in danes je treba dostaviti - tudi iz branja. Vestno poslušajmo božjo besedo v cerkvi, berimo "Nedeljo", "Bogoljuba v tujini". Pri tem bi zelo poudarjal tole: ni dovolj samo poslušati in brati, treba je razmisliti, treba si je vzeti k srcu, kar smo slišali in brali: tako poslušanje in tako branje naj bo obenem molitev in spraševanje vesti: hvalimo Boga za spoznanje in ga prosimo, da bi mogel dopolniti, kar smo za prav spoznali. Na to pač misli Kristus, ko pravi v priliki: "Katero (seme) pade v dobro zemljo, to so tisti, ki besedo poslušajo in jo ohranijo v dobrem in plemenitem srcu ter obrodijo sad v potrpljenju: eni trideseternega, drugi šestdeseternega, spet drugi stoternega." Sad pa je najprej naš krščansko življenje, potem pa tudi spreobrnjenje drugih: prav je in potrebno, da svoje pravo in boljše spoznanje širimo v svoji okolici. To bomo storili najprej že z lepim zgledom, potem pa tudi z dobro besedo: ta o pravem času veliko zaleže in sami vemo, kdaj in kje bo naša beseda svoj sad obrodila. - Danes velja za nas begunce še prav posebno: "Iščite najprej božjega kraljestva in njegove pravice in vse drugo - kruh in obleka in svoboda in dom - se vam bo navrglo."

LUČ NA POTI DOMOV

(Nadaljevanje.)

Nekaj Švedov pa med tem časom že teče s sekirami in žagami, da bi naredili splav. Pa glej, takoj za tem se vrnejo. Po švedsko vpijejo skozi večerno tišino in vznemirjeno kažejo na grad. Kaj se je zgodilo? Pravkar je došel sel in sporočil, da je Gallas že na pohodu z veliko premočjo. Vsi se morajo takoj zbrati in se umakniti.

Na sredi vode pa stojita begunca, gledata in poslušata vznemirjene glasove, ki prihajajo od obrežja sem. Krištof razume vse in pove svoji mali nevestici.

"Čakaj, boš videla, kako hitro jo bodo odpotali!" Že misli, da sta rešena, da bodo severnjaki vsak čas zbežali... Pa glej, obotavljajo se. Glasno govore, drug čez drugega. Tečejo proti gromovju, ki je še pred kratkim obdajalo kočico. -

"Krištof, kaj počenjajo tam, poglej, saj ne mislijo oditi."

Napeto jih opazuje Krištof. Ognjeni svit mu slepi oči, vendar vseeno opazi, kaj se dogaja tam. Od strahu ga oblije mrzel pot. Ne more ji povedati, ampak jo objame z močnimi rokami okrog vratu in stisne njeno glavo na svoje prsi. Ne sme videti, da so Švedi drogove in bombe zmetali proč in da v cevi svojih mušket bašajo krogle. - Sedaj ni nobene rešitve več... Proti švedskim krogam sta brez obrambe. Za svojo drago nima drugega kritja kot samo svoje srce.

"Bog te obvaruj, moja ljuba, moja druga!" ji šepeče na ušesa "priporočiva se Bogu za srečno zadnjo uro!"

Lavretka sluti, kaj se dogaja tam in skuša pogledati. "No glej tja, otrok", prosi Krištof "saj sva v božjih rokah". Pokleknila je na tla in za sabo potegnil tudi Lavretko.

Tako klečita tam osamljena nad globino gozdnega jezera, oblitega z žarom goreče kože in umirajoče zarje. Na obrežju pa se že pripravlja smrt, da s koščeno roko pokosi oba mlada cvetova...

(Dalje prihodnjič.)

CERKEV PRED SVETOVNO REVOLUCIJO

(Konec.)

Skrivnostni Kristus.

Vse telo Cerkve, povsod in vedno, "semper et ubique" mora postati, mora biti apostolsko. Vsi udje, združeni z Glavo, z vidno in nevidno Glavo "po njem, z njim in v njem" morajo biti soudeleženi na Njegovem apostolatu.

Biti moramo skrivnostni Kristus, ki vedno raste, ki se vedno razvija, ki je danes vedno bolj misijonski, in ki je kos temu svetovnemu misijonskemu poslanstvu, ki se nalaga cerkvi; vsej Cerkvi, duhovnikom in laikom z nujnostjo, ki je še na bilo v zgodovini.

In beseda je meso postala.

To je od Previdnosti določena ura, v kateri skrivnost Učlovečenja in Odrešenja zavzema nezaslišano širino in globino. To skrivnost morajo danes duhovniki in laiki živeti z intenzivnostjo, dinamizmom, z doskrajnostjo resnično brez meja. "In prenovil boš obličje zemlje!" "Luč v razsvetljenje narodov!" O, kako morajo danes te perspektive poživljati in dvigati vse duhovnike in po njih vse vernike.

"Kakor v nebesih tako na zemlji".

Bolj kot kdaj mora vsa duhovščina in vse laištvo razmišljati in si osvojiti to Kristusovo prošnjo, ki jo tolikokrat ponavljamo v očenašu. "Posvečeno bodi božje ime, pridi Njegovo kraljestvo, zgodi se Njegova volja na zemlji kot v nebesih!" Kakšen odgovor je to marksizmu, kakšen odgovor komunizmu, ki dolžita vero in Cerkev, da dajeta opij delavskemu razredu, češ, da Cerkev in vera govorita le o nebesih, le o tem, kar je po smrti. A Kristus, vera in Cerkev hočejo vse življenje, vso pravico, vso srečo, na zemlji kot v nebesih, v zemeljskem kot v blaženem življenju. Vera, Cerkev, duhovščina, laištvo so bistveno borbeni, osvajaalni, misijonski, in v najglobljem in najbolj človeškem smislu besede bistveno revolucionarni in razproletarjevalni.

"Mi smo revolucija".

Kolikokrat sem to poudaril na tem potovanju okoli sveta. Da se izognemo revoluciji nasilja, materialne sile, diktature, je treba motranje, duhovne, moralne, resnično človeške revolucije, ki preoblikujejo posameznike, družine, podjetja, proizvodnjo in vso družbo od znotraj in ki edina dopušča, uporablja in rodi v dobro ljudi in vse človeške skupnosti nujne zunanje, gospodarske, socialne in politične reforme.

Naj bo vojskujoča se Cerkev, duhovščina in laištvo danes ta dobrodelna in uspešna revolucija, in naj jo pripelje do njenega polnega razmaha in njene celotne razsežnosti, da bo postalo angelsko petje kmalu resničnost, ne v eni deželi, ne v enem razredu, ampak v vseh razredih in za vse človeštvo: "Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so blage volje!" - (Notes de pastorale jociste XII. - 3. febr. mar. 1947.)

Izdaja pisarna narodnega delegata papeške misije v Tristachu pri Lienzu.